

staa mere imod hinanden, end Erklæring om, fra den ene Side, at noget *kan* gøres, og fra den anden Side lige saa bestemt, at noget *ikke* kan gøres; det tror jeg ikke, at den ærede Taler kommer udenom.

Men her er jo overhovedet et Stridspunkt mellem den højtærede Ordfører og den højtærede Forsvarsminister og mig, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der blev stillet Ingeniørkorpset den samme Opgave som den, der nu blev stillet Arkitekten. De ærede Herrer vil nu bevise, at det ikke var den samme Opgave, derudfra, at der fra Forsvarsministerens Side kun blev stillet en Sum af 150,000 Kr. til Raadighed for Ingeniørkorpset til en saadan Ombygning, medens der nu er Tale om en langt større Sum, den dobbelte. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at Ingeniørkorpset svarer ikke, at man for en saadan Sum som 150,000 Kr. ikke kan skride til en Ombygning, men Ingeniørkorpset svarer, at det kan ikke forsvares at anvende en saa stor Sum, fordi Garnisonssygehuset overhovedet ikke med nogen Nytte kan ombygges. Det er altsaa den samme Opgave, der er stillet baade Ingeniørkorpset og Arkitekten, idet der er spurgt dem begge, om det overhovedet er muligt at skride til en forstandig og formaalstjenlig Ombygning af Garnisonssygehuset, og dertil svarer Ingeniørkorpset og Lægekorpset Nej, medens Arkitekten svarer Ja. Jeg er nu ikke i Stand til at bedømme, hvem der har Ret, men jeg vil kun sige, at vi her i Rigsdagen jo plejer at støtte os til de officielle Erklæringer og ikke til Erklæringer fra en privat Mand, som man har henvendt sig til efter Udvalgets Anmodning og ikke efter Ministerens eget Initiativ. Her maa jeg have Lov til at indskyde nogle Ord. Naar jeg før sagde, at jeg ikke havde noget personligt Kendskab til denne Arkitekt, var Meningen den, at jeg ikke har nogen som helst personlig Animositet eller lignende imod denne Mand, der er mig personlig ganske fremmed. Den ærede Ordfører mente deraf at kunne drage den Slutning, at der skulde være noget ironisk i min Tone, og at Grunden dertil skulde være den, at denne Mand ikke var stor nok, fordi jeg ikke kendte ham. Nej, jeg har overhovedet ikke noget videre Kendskab til Arkitekter her i Byen, og det var kun min Mening at sige, at jeg ikke kendte denne Mand personlig og ikke havde nogen som helst Grund til at angribe ham personligt. Hvad den ærede Ordfører

siger om, at han heller ikke kender mig, det er højst muligt, men det er mig for Resten ganske ligegyldigt. Jeg har kun villet anføre, at jeg ikke havde nogen personlig Grund til enten at frakende ham eller tilkende ham nogen Dygtighed. Men naar den ærede Ordfører hævdede, at denne Arkitekt er lige saa autoriseret ved denne Lejlighed som Lægekorpset og Ingeniørkorpset, fordi Forsvarsministeren havde henvendt sig til ham, saa tror jeg dog, at det er galt. Man tænke sig, at Finansministeren havde haft en Sag at afgøre og derfor henvendte sig til Finansministeriets bestaltede Embedsmænd og spurgte dem til Raads og fra dem havde faaet den Erklæring, at vedkommende Sag ikke lod sig gennemføre, men at Finansministeren derefter henvendte sig til en privat Vekselerer her i Byen og af ham fik den modsatte Erklæring — maa jeg saa spørge, er denne private Vekselerer da lige saa autoriseret som Finansministeriets Embedsmænd? Er han en Mand i dette Tilfælde, som Rigsdagen hellere skal lade staa til Troende end de Embedsmænd i Finansministeriet, som Ministeren i Embeds Medfør har henvendt sig til i en saadan Sag? Og det er Spørgsmaalet her. Forsvarsministeren har henvendt sig til Lægekorpset og til Ingeniørkorpset, og de har begge svaret, at dette lod sig ikke gøre. Men saa henvender man sig til en privat Arkitekt, og med hans Erklæring for sig afgør man saa Sagen saaledes, som det her er sket med dette Ændringsforslag.

Hvad Søkvæsthusfondens Anvendelse til et nyt Hospital angaar, saa kan den ærede Ordfører ikke sige, at det er et juridisk vanskeligt Spørgsmaal, for den Sag er afgjort i Rigsdagen i 1909. Da anvendes der deraf en Sum til et nyt Epidemihospital baade for Hær og Flaade, uden at der gjordes Indvendinger, og alle her har stemt derfor. Jeg vil da spørge, om man kan sige, at den øvrige Del ikke kan anvendes til et almindeligt Hospital for Hær og Flaade, fordi der staaer noget i Fundatserne, som forhindrer det. Det skulde man have betænkt i Tide. Fundatsen maa have været lige saa gældende i 1909, som den er nu i 1913, og kunde man den Gang komme ud over den, kan man ogsaa komme ud over den nu.

Den højtærede Minister sagde, at han har ikke selv villet stille Forslag og har ikke ladet dette Forslag gaa til Ingeniørkorpset og Lægekorpset, fordi der ikke var Tid nok. Det vil jeg bestemt modsige, at den højtærede For-